

Rok V, Numer 6(38)

Data wydania 16 grudnia 2018

u Vianneya

INFORMATOR PARAFIALNY - DO UŻYTKU WEWNĘTRZNEGO

u Św. Jana Marii VIANNEYA w Książenicach

PASTERKA O PÓŁNOCY

24 grudnia 2018

GRUDZIEŃ 2018 / STYCZEŃ 2019

Pn	Wt	Śr	Cz	Pt	So	N
24	25	26	27	28	29	30
31	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31	1	2	3

W TYM NUMERZE:

Kalendarium	2
Wigilia dla samotnych	3
Dekorowanie kościoła	4
Msze św. w święta	5
Wieczera Wigilijna	6
Liturgia Słowa Bożego	8
Benedykt XVI - rozważanie	15
Życzenia	19
PORZĄDEK NABOŻEŃSTW	20

KALENDARIUM WYDARZEŃ

22.12 - UBIERAMY CHOINKI i SPRZĄTAMY KOŚCIÓŁ - od godz. 17.00

23.12 - IV Niedziela Adwentu

24.12 - WIGILIA BOŻEGO NARODZENIA

- godz. **7.00** ostatnie **RORATY**

- o północy **PASTERKA**

25.12 - BOŻE NARODZENIE

- I dzień w oktawie Narodzenia Pańskiego.

- Msze św. o godz. **10.00 i 12.00**

26.12 - Święto Św. Szczepana

- II dzień w oktawie Narodzenia Pańskiego.

- Msze św. o godz. 8.00, 10.00 i 12.00

31.12 - o godz. 18.00 - MSZA ŚW. „DZIĘKCZYNNA za ŁASKI otrzymane w ROKU PAŃSKIM 2018”

01.01 - NOWY ROK 2019

- Uroczystość Świętej Bożej Rodzicielki Maryi - koniec oktawy Bożego Narodzenia.

- Msze św. rano o godz. **10.00, 12.00** i wieczorem o godz. **18.00**

06.01 - Objawienie Pańskie - Trzech Króli (na każdej Mszy św. święcimy kadzidło i krede)

- o godz. 16.00 - **SPOTKANIE OPŁATKOWE** dla ZESPOŁÓW PARAFIALNYCH (śpiewanie kołęd)

13.01 - Uroczystość CHRZTU PAŃSKIEGO - kończy się okres Bożego Narodzenia.

02.02 - Święto Ofiarowania Pańskiego - Matki Boskiej Gromnicznej.

**Burmistrz Grodziska Mazowieckiego,
Przewodnicząca Rady Miejskiej, Radni Miejscy,
Dyrektor Centrum Kultury, Dyrektor OPS**

zapraszają na

WIGILIĘ DLA SAMOTNYCH

**22 GRUDNIA 2018 R. /sobota/
GODZ. 10.00**

Miejsce: MEDIATEKA
Grodzisk Mazowiecki, ul. 3 Maja 57

W programie: kolędowanie, opłatek, wspólny posiłek

***Koncert Młodzieżowej Orkiestry Dętej pod batutą
kapelmistrza Tomasza Kirszlinga***

CZY POMOŻESZ
UBIERAĆ CHOINKĘ ?

ZAPRASZAMY
SOBOTA - 22 GRUDNIA - godz. 17.00

MOŻESZ
PRZYNIEŚĆ.

**24 grudnia - WIGILIA
RORATY godz. 7.00**

BOŻE NARODZENIE

PASTERKA o PÓŁNOCY

**Msze św. 25 grudnia
o godz. 10.00 i 12.00**

**26 grudnia - Msza św.
godz. 8.00, 10.00 i 12.00**

**Msza św. w Nowy Rok
RANO o godz. 10.00, 12.00**

WIECZOREM o godz. 18.00

**KOLEDĘ zaczniemy 2 stycznia 2019
w tym roku: Marynin i Książenice Wieś
(Książenice Osiedle w roku przyszłym)**

WIECZERZA WIGILIJNA EWANGELIA

(ŁK 2, 1-14)

Z EWANGELII WEDŁUG ŚWIĘTEGO ŁUKASZA

W owym czasie wyszło rozporządzenie Cezara Augusta, żeby przeprowadzić spis ludności w całym świecie. Pierwszy ten spis odbył się wówczas, gdy wielkorządcą Syrii był Kwiryniusz. Podążali więc wszyscy, aby się dać zapisać, każdy do swego miasta.

Udał się także Józef z Galilei, z miasta Nazaret, do Judei, do miasta Dawidowego zwanego Betlejem, ponieważ pochodził z domu i rodu Dawida, żeby się dać zapisać z poślubioną sobie Maryją, która była brzemienna.

Kiedy tam przebywali, nadszedł dla Maryi czas rozwiązania. Powiła swego pierworodnego Syna, owinęła Go w pieluszki i położyła w żłobie, gdyż nie było dla nich miejsca w gospodzie.

W tej samej okolicy przebywali w polu pasterze i trzymali straż nocną nad swoją trzodą. Wtem stanął przy nich anioł Pański i chwała Pańska ze wsząd ich oświeciła, tak że bardzo się przestraszyli. I rzekł do nich anioł: «Nie bójcie się! Oto zwiastuję wam radość wielką, która będzie udziałem całego narodu: dziś bowiem w mieście Dawida narodził się wam Zbawiciel, którym jest Mesjasz, Pan. A to będzie znakiem dla was: znajdziecie Niemowlę owinięte w pieluszki i leżące w żłobie».

I nagle przyłączyło się do anioła mnóstwo zastępów niebieskich, które wielbiły Boga słowami:

«Chwała Bogu na wysokościach, a na ziemi pokój ludziom, w których sobie upodobał»

W MIESZKANIU USTAWIAMY ŻŁÓBEK Z DZIECIĄTKIEM JEZUS, STÓŁ NAKRYWAMY BIAŁYM OBRUSEM, PRZYODZABIAMY STÓŁ ZIELONYM IGLIWIEM I ŚWIECZKAMI, POD OBRUSEM UMIESZCZAMY SIANO, NA STOLE KŁADZIEMY PISMO ŚWIĘTE, OPŁATEK I STAWIAMY DUŻĄ ŚWIECĘ NA ŚRODKU, JEDNO NAKRYCIE WIĘCEJ (DLA UTRZYMANIA CHARAKTERU RELIGIJNEGO WIECZERZY NIE OGLĄDAMY TELEWIZJI I NIE SŁUCHAMY RADIA).

- 1) o stosownej porze rodzina gromadzi się, aby rozpocząć wieczerzę wigilijną,
- 2) najstarsza osoba, ojciec lub matka rozpoczyna wieczerzę znakiem Krzyża świętego i zapala dużą świecę (która symbolizuje Jezusa Chrystusa) i mówi: "Światło Chrystusa", wszyscy odpowiadają: "Bogu niech będą dzięki",

- 3) wprowadzenie prowadzącego w atmosferę wieczerzy wigilijnej,
- 4) **ktos z obecnych odczytuje z Ewangelii św. Łukasza (Łk 2, 1-14) opis narodzenia Jezusa Chrystusa,**
- 5) łamanie się opłatkiem wraz ze składaniem sobie życzeń, przeprosin, podziękowań i innych oraz przekazanie sobie znaku pokoju,

- 6) modlitwa: "Ojcie nasz...",
- 7) modlitwa przed posiłkiem: **"Pobłogosław Panie Boże nas, pobłogosław ten posiłek, tych, którzy go przygotowali i naucz nas dzielić się chlebem i radością za wszystkimi. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen",**

- 8) zasiadanie do stołu,
- 9) po zakończeniu wieczerzy modlitwa dziękująca za posiłek: "Dziękujemy Ci Boże za Twoje dary, które mogliśmy spożyć dzięki Twej hojności. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen",

- 10) po wieczerzy wigilijnej następuje obdarowywanie się prezentami (w poczuciu łączności z Chrystusem ubogim unikamy kosztownych podarunków - wskazane są dary związane z życiem religijnym, np. Pismo święte, książka i inne),
- 11) czuwanie wigilijne całej rodziny aż do "Pasterki"; śpiewanie kolęd, modlitwy, opowiadania dziadków i rodziców o wigiliach z ich dzieciństwa i inne formy czuwania przyjęte tradycyjnie w rodzinie.

PASTERKA

I CZYTANIE (Iz 9, 1-3. 5-6)

Syn został nam dany

Czytanie z Księgi proroka Izajasza

Naród kroczący w ciemnościach ujrzał światłość wielką; nad mieszkańcami kraju mroków światło zabłysło. Pomnożyłeś radość, zwiększyłeś wesele. Rozradowali się przed Tobą, jak się radują w żniwa, jak się weselą przy podziale łupu. Bo złamałeś jego ciężkie jarzmo i drążek na jego ramieniu, pręt jego ciemiezcy, jak w dniu porażki Madianitów.

Albowiem dziecko nam się narodziło, Syn został nam dany, na Jego barkach spoczęła władza. Nazwano Go imieniem: «Przedziwny doradca, Bóg Mocny, odwieczny ojciec, Księżę Pokoju».

Wielkie będzie Jego panowanie w pokoju bez granic na tronie Dawida i nad jego królestwem, które on utwierdzi i umocni prawem i sprawiedliwością, odtąd i na wieki. Zazdrosna miłość Pana zastępów tego dokona.

PSALM (Ps 96 (95), 1-2a. 2b-3. 11-12. 13 (R.: por. Łk 2, 11))

Dziś się narodził Chrystus Pan, Zbawiciel

Śpiewajcie Panu pieśń nową, *

śpiewaj Panu, ziemio cała.

Śpiewajcie Panu, *

sławcie Jego imię.

Dziś się narodził Chrystus Pan, Zbawiciel

Każdego dnia głoscie Jego zbawienie. *

Głoscie Jego chwałę wśród wszystkich narodów,

rozgłaszajcie Jego cuda *

pośród wszystkich ludów.

Dziś się narodził Chrystus Pan, Zbawiciel

Niech się radują niebiosy i ziemia weseli, *

niech szumi morze i wszystko, co je napełnia.

Niech się cieszą pola i wszystko, co na nich rośnie, *

niech wszystkie drzewa w lasach wykrzykują z radości.

Dziś się narodził Chrystus Pan, Zbawiciel

Przed obliczem Pana, który już się zbliża, *

który już się zbliża, by osądzić ziemię.

on będzie sądził świat sprawiedliwie, *

a ludy według swej prawdy.

Dziś się narodził Chrystus Pan, Zbawiciel

II CZYTANIE (Tt 2, 11-14)

Ukazała się łaska Boga, która niesie zbawienie wszystkim ludziom

Czytanie z Listu Świętego Pawła Apostoła do Tytusa

Umiłowany: Ukazała się łaska Boga, która niesie zbawienie wszystkim ludziom i poucza nas, abyśmy wyrzekłszy się bezbożności i żądz światowych, rozumnie i sprawiedliwie, i pobożnie żyli na tym świecie, oczekując błogosławionej nadziei i objawienia się chwały wielkiego Boga i Zbawiciela naszego, Jezusa Chrystusa, który wydał samego siebie za nas, aby odkupić nas od wszelkiej nieprawości i oczyścić lud wybrany sobie na własność, gorliwy w spełnianiu dobrych uczynków.

AKLAMACJA

Alleluja, alleluja, alleluja

Zwiastuję wam radość wielką,
dziś narodził się nam zbawiciel, którym jest Jezus Chrystus.

Alleluja, alleluja, alleluja

EWANGELIA (Łk 2, 1-14)

Dzisiaj narodził się nam Zbawiciel

Słowa Ewangelii według Świętego Łukasza

W owym czasie wyszło rozporządzenie Cezara Augusta, żeby przeprowadzić spis ludności w całym świecie. Pierwszy ten spis odbył się wówczas, gdy wielkorsządką Syrii był Kwiryniusz. Podążali więc wszyscy, aby się dać zapisać, każdy do swego miasta.

Udał się także Józef z Galilei, z miasta Nazaret, do Judei, do miasta Dawidowego zwanego Betlejem, ponieważ pochodził z domu i rodu Dawida, żeby się dać zapisać z poślubioną sobie Maryją, która była brzemienna.

Kiedy tam przebywali, nadszedł dla Maryi czas rozwiązania. Powiła swego pierwszego Syna, owinęła Go w pieluszki i położyła w żłobie, gdyż nie było dla nich miejsca w gospodzie.

W tej samej okolicy przebywali w polu pasterze i trzymali straż nocną nad swoją trzodą. Wtem stanął przy nich anioł Pański i chwała Pańska zewsząd ich oświeciła, tak że bardzo się przestraszyli. I rzekł do nich anioł: «Nie bójcie się! Oto zwiastuję wam radość wielką, która będzie udziałem całego narodu: dziś bowiem w mieście Dawida narodził się wam Zbawiciel, którym jest Mesjasz, Pan. A to będzie znakiem dla was: znajdziecie Niemowlę owinięte w pieluszki i leżące w żłobie».

I nagle przyłączyło się do anioła mnóstwo zastępów niebieskich, które wielbiły Boga słowami: «Chwała Bogu na wysokościach, a na ziemi pokój ludziom, w których sobie upodobał».

BOŻE NARODZENIE - MSZA W DZIEŃ

I CZYTANIE (Iz 52, 7-10)

Cała ziemia zobaczy zbawienie Boże

Czytanie z Księgi proroka Izajasza

O jak są pełne wdzięku na górach nogi zwiastuna radosnej nowiny, który ogłasza pokój, zwiastuje szczęście, który obwieszcza zbawienie, który mówi do Syjonu: «Twój Bóg zaczął królować».

Głos! Twoi strażnicy podnoszą głos, razem wznoszą okrzyki radosne, bo oglądają na własne oczy powrót Pana na Syjon. Zabrzmiście radosnym śpiewem, wszystkie ruiny Jeruzalem! Bo Pan pocieszył swój lud, odkupił Jeruzalem. Pan obnażył już swe ramię święte na oczach wszystkich narodów; i wszystkie krańce ziemi zobaczą zbawienie naszego Boga.

PSALM (Ps 98 (97), 1bcde. 2-3b. 3c-4. 5-6 (R.: por. 3cd))

Ziemia ujrzała swego Zbawiciela

Śpiewajcie Panu pieśń nową, *

albowiem uczynił cuda.

zwycięstwo Mu zgotowała Jego prawica *

i święte ramię Jego.

Ziemia ujrzała swego Zbawiciela

Pan okazał swoje zbawienie, *
na oczach pogan objawił swą sprawiedliwość.
Wspomniał na dobroć i na wierność swoją *
dla domu Izraela.

Ziemia ujrzała swego Zbawiciela

Ujrzały wszystkie krańce ziemi *
zbawienie Boga naszego.
Wołaj z radości na cześć Pana, cała ziemio, *
cieszcie się, weselcie i grajcie.

Ziemia ujrzała swego Zbawiciela

Śpiewajcie Panu przy wtórze cytry, *
przy wtórze cytry i przy dźwięku harfy.
Przy trąbach i przy głosie rogu, *
na oczach Pana, Króla, się radujcie.

Ziemia ujrzała swego Zbawiciela**II CZYTANIE (Hbr 1, 1-6)**

Bóg przemówił do nas przez Syna

Czytanie z Listu do Hebrajczyków

Wielokrotnie i na różne sposoby przemawiał niegdyś Bóg do ojców naszych przez proroków, a w tych ostatecznych dniach przemówił do nas przez Syna. Jego to ustanowił dziedzicem wszystkich rzeczy, przez Niego też stworzył wszechświat. Ten Syn, który jest odbłaskiem Jego chwały i odbiciem Jego istoty, podtrzymuje wszystko słowem swej potęgi, a dokonawszy oczyszczenia z grzechów, zasiadł po prawicy Majestatu na wysokościach. On o tyle stał się większy od aniołów, o ile odziedziczył dostojniejsze od nich imię. Do którego bowiem z aniołów powiedział Bóg kiedykolwiek: «Ty jesteś moim Synem, Ja Cię dziś zrodziłem»? I znowu: «Ja będę Mu ojcem, a on będzie Mi Synem»? A skoro ponownie wprowadzi Pierworodnego na świat, powie: «Niech Mu oddają pokłon wszyscy aniołowie Boży».

AKLAMACJA**Alleluja, alleluja, alleluja**

Zajaśniał nam dzień święty,
pójdźcie, narody, oddajcie pokłon Panu,
bo wielka światłość zstąpiła dzisiaj na ziemię.

Alleluja, alleluja, alleluja*Wersja dłuższa***EWANGELIA (J 1, 1-18)***Słowo stało się ciałem***Słowa Ewangelii według Świętego Jana**

Na początku było Słowo, a Słowo było u Boga, i Bogiem było Słowo. Ono było na początku u Boga. Wszystko przez Nie się stało, a bez Niego nic się nie stało, z tego, co się stało.

W Nim było życie, a życie było światłością ludzi, a światłość w ciemności świeci i ciemność jej nie ogarnęła.

Pojawił się człowiek posłany przez Boga, Jan mu było na imię. Przyszedł on na świadectwo, aby zaświadczyć o światłości, by wszyscy uwierzyli przez niego. Nie był on światłością, lecz został posłany, aby zaświadczyć o światłości.

Była światłość prawdziwa, która oświeca każdego człowieka, gdy na świat przychodzi. Na świecie było Słowo, a świat stał się przez Nie, lecz świat Go nie poznał. Przyszło do swojej własności, a swoi Go nie przyjęli. Wszystkim tym jednak, którzy Je przyjęli, dało moc, aby się stali dziećmi Bożymi, tym, którzy wierzą w imię Jego – którzy ani z krwi, ani z żądzy ciała, ani z woli męża, ale z Boga się narodzili.

A Słowo stało się ciałem i zamieszkało wśród nas. I oglądaliśmy Jego chwałę, chwałę, jaką Jednorodzony otrzymuje od ojca, pełen łaski i prawdy.

Jan daje o Nim świadectwo i głośno woła w słowach: «Ten był, o którym powiedziałem: Ten, który po mnie idzie, przewyższył mnie godnością, gdyż był wcześniej ode mnie». Z Jego pełni wszyscy otrzymaliśmy – łaskę po łasce.

Podczas gdy Prawo zostało dane za pośrednictwem Mojżesza, łaska i prawda przyszły przez Jezusa Chrystusa.

Boga nikt nigdy nie widział; ten Jednorodzony Bóg, który jest w łonie ojca, o Nim pouczył.

Wersja krótsza

EWANGELIA (J 1, 1-5. 9-14)

Słowa Ewangelii według Świętego Jana

Na początku było Słowo, a Słowo było u Boga, i Bogiem było Słowo. ono było na początku u Boga. Wszystko przez Nie się stało, a bez Niego nic się nie stało, z tego, co się stało.

W Nim było życie, a życie było światłością ludzi, a światłość w ciemności świeci i ciemność jej nie ogarnęła.

Była światłość prawdziwa, która oświeca każdego człowieka, gdy na świat przychodzi. Na świecie było Słowo, a świat stał się przez Nie, lecz świat Go nie poznał. Przyszło do swojej własności, a swoi Go nie przyjęli. Wszystkim tym jednak, którzy Je przyjęli, dało moc, aby się stali dziećmi Bożymi, tym, którzy wierzą w imię Jego – którzy ani z krwi, ani z żądzy ciała, ani z woli męża, ale z Boga się narodzili.

A Słowo stało się ciałem i zamieszkało wśród nas. I oglądaliśmy Jego chwałę, chwałę, jaką Jednorodzony otrzymuje od ojca, pełen łaski i prawdy.

BENEDYKT XVI

BETLEJEMSCY PASTERZE POSPIESZYLI NIE ZWLEKAJĄC

Pasterka w Bazylice św. Piotra (24 XII 2009)

DRODZY BRACIA I SIOSTRY!

«Dziecię nam się narodziło, Syn został nam dany» (Iz 9, 5). To, co patrząc w daleką przyszłość, Izajasz mówi Izraelowi pogrążonemu w udręce i mrokach, by dodać mu otuchy, anioł, od którego promieniuje obłok światła, zwiastuje pasterzom jako teraźniejszość: «dziś (...) w mieście Dawida narodził się wam Zbawiciel, którym jest Mesjasz Pan» (Łk 2, 11). Pan jest obecny. Od tej chwili Bóg jest rzeczywiście «Bogiem-z-nami». Już nie jest Bogiem odległym, którego daleką obecność pozwala w jakiś sposób wy-czuć intuicyjnie stworzenie i świadomość. On przyszedł na świat. Jest Bliski. Zmartwychwstały Chrystus powiedział do swoich uczniów, do nas: «Oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata» (Mt 28, 20). Dla was narodził się Zbawiciel: to, co anioł oznajmił pasterzom, Bóg teraz przypomina nam za pośrednictwem Ewangelii i jej zwiastunów. Nie możemy pozostać obojętni na tę wiadomość. Jeżeli jest prawdziwa, wszystko się zmieniło. Jeżeli jest prawdziwa, dotyczy również mnie. A zatem i ja muszę powiedzieć jak pasterze:

Oto chcę pójść do Betlejem i zobaczyć Słowo, które tam się «wydarzyło». Ewangelia nie bez powodu opowiada nam historię pasterzy. Oni pokazują, jak należy odpowiedzieć na to przesłanie, które jest skierowane także do nas. Co zatem mówią nam ci pierwsi świadkowie wcielenia Boga?

O pasterzach powiedziane jest przede wszystkim, że czuwali i że orędzie mogło do nich dotrzeć właśnie dlatego, że nie spali. Musimy się przebudzić, aby dotarło do nas przesłanie. Musimy stać się osobami naprawdę czuwającymi. Co to oznacza? Różnica między kimś, kto jest pogrążony we śnie, a tym, kto nie śpi, polega przede wszystkim na tym, że śniący jest w swoim świecie. Jego «ja» jest zamknięte w świecie snu, który jest właśnie tylko jego światem i nie łączy go z innymi. Przebudzić się oznacza wyjść ze świata własnego «ja» i wejść we wspólną rzeczywistość, w jedną prawdę, która łączy nas wszystkich. Konflikty na świecie, niemożność pogodzenia się jednych z drugimi wynikają stąd, że skupiamy się na własnych interesach i opiniach, zamykamy się w naszym własnym, prywat-

nym małym świecie. Egoizm, zarówno grupowy, jak i indywidualny, więzi nas w kręgu naszych interesów i pragnień, które są sprzeczne z prawdą i dzielą nas między sobą. Ewangelia mówi: obudźcie się. Wyjdźcie na zewnątrz, by żyć w wielkiej prawdzie powszechnej, we wspólnocie jedynego Boga. Przebudzić się oznacza zatem pogłębić wrażliwość na Boga; na bezgłośnie znaki, poprzez które On pragnie nas prowadzić; na rozliczne ślady Jego obecności. Niektórzy mówią, że są «w sprawach religii pozbawieni słuchu». Tak jakby zdolność postrzegania Boga była cechą, której pewne osoby nie mają. W istocie — nasz sposób myślenia i postępowania, mentalność współczesnego świata, nasze rozmaite doświadczenia mogą spowodować osłabienie wrażliwości na Boga, pozbawić nas owego «słuchu». A jednak w każdej duszy jest obecne, w sposób ukryty bądź jawny, oczekiwanie na Boga, zdolność spotkania Go. O tę czujność, o tę umiejętność przebudzenia się na to, co istotne, chcemy się modlić dla nas samych i dla innych, dla tych, którzy wydają się «pozbawieni owego słuchu», a jednak żywo pragną, aby Bóg się objawił. Wielki teolog Orygenes powiedział: gdyby mnie dana była łaska widzieć tak, jak widział Paweł, mógłbym teraz (podczas liturgii) kontemplować wielki zastęp aniołów (por. in Lc 23, 9). Rzeczywiście, w czasie liturgii otaczają nas aniołowie Boży i święci. Sam Pan jest obecny pośród nas. Panie, otwórz oczy naszych serc, abyśmy się

stali ludźmi, którzy czuwają, i widząc, mogą przybliżyć Cię również innym! Powróćmy do bożonarodzeniowej Ewangelii. Opowiada nam ona, że po wysłuchaniu słów anioła pasterze mówili do siebie: «'Pójdźmy do Betlejem' (...). Udali się też pośpiesznie» (Łk 2, 15 n.). Tekst grecki mówi dosłownie «pospieszyli». To, co zostało im oznajmione, było tak ważne, że musieli pójść natychmiast. W istocie to, co wówczas usłyszeli, było całkiem niezwykle. Zmieniało świat. Narodził się Zbawiciel. Oczekiwany Syn Dawida przyszedł na świat w jego mieście. Cóż mogło być od tego ważniejsze? Z pewnością powodowała nimi także ciekawość, ale przede wszystkim poruszyło ich to, że ta wielka nowina została oznajmiona właśnie im, skromnym ludziom, na pozór nic nie znaczącym. Pospieszyli nie zwlekając. Niestety, nie jest tak w naszym życiu codziennym. Większość ludzi nie uważa spraw Bożych za pierwszoplanowe, nie mają one na nas tak bezpośredniego wpływu. W ogromnej większości przypadków jesteśmy skłonni odłożyć je na później. Przede wszystkim zajmujemy się tym, co wydaje się pilne tu i teraz. Pośród spraw priorytetowych Bóg często zajmuje ostatnie niemal miejsce. Myśli się: na to zawsze będzie czas. Ewangelia mówi nam, że absolutne pierwszeństwo należy się Bogu. Jeśli w naszym życiu coś bezwzględnie zasługuje na pośpiech, to jest to jedynie sprawa Boga. Jedna z maksym w Regule św. Benedykta mówi: «Niczego nie przedkładać

nad dzieło Boże (to znaczy nad służbę Bożą)». Liturgia jest dla mnichów sprawą pierwszorzędną. Wszystko inne jest mniej ważne. Ta zasada w swej istocie obowiązuje jednak każdego człowieka. Bóg jest ważny, jest absolutnie najważniejszą rzeczywistością w naszym życiu. Właśnie o tym Jego pierwszeństwie pouczają nas pasterze. Od nich chcemy się uczyć nie dopuszczać do tego, by nas przytłoczyły wszystkie nie cierpiące zwłoki sprawy życia codziennego. Od nich chcemy uczyć się wewnętrznej wolności, pozwalającej odsunąć na dalszy plan inne zajęcia — niezależnie od tego, jak ważne — aby zwrócić się ku Bogu, pozwolić Mu wejść do naszego życia i w nasz czas. Czas poświęcony Bogu i — przez wzgląd na Niego — bliźniemu nie jest nigdy czasem straconym. Jest czasem, w którym żyjemy naprawdę, w którym żyjemy naszym człowieczeństwem. Niektórzy komentatorzy zwracają uwagę na fakt, że pierwsi przyszli do Jezusa leżącego w żłóbku i spotkali Odkupiciela świata pasterze, ludzie prostoduszni. Mędrcy, którzy przybyli ze Wschodu — reprezentujący wysoko postawionych i znanych — przyszli o wiele później. Ci komentatorzy dodają, że jest to całkowicie naturalne. Pasterze mieszkali bowiem w pobliżu. Wystarczyło, że «poszli» (por. Łk 2, 15), tak jak się idzie parę kroków do sąsiadów. Mędrcy natomiast mieszkali daleko. Musieli odbyć długą i trudną podróż, by dotrzeć do Betlejem. Potrzebowali też przewodnika

oraz wskazówek. Otóż również i dziś są ludzie o sercach prostych i pokornych, którzy mieszkają bardzo blisko Pana. Są oni, można powiedzieć, Jego sąsiadami i z łatwością mogą do Niego chodzić. Lecz większość z nas, ludzi współczesnych, żyje z dala od Jezusa Chrystusa, od Tego, który stał się człowiekiem, od Boga, który przyszedł do nas. Filozofie, życiowe sprawy i zajęcia całkowicie nas absorbują, a droga, która wiedzie od nich do żłóbka, jest bardzo długa. Bóg na rozmaite sposoby musi nas wielokrotnie ponaglać i wspierać, abyśmy mogli przebić się przez plątaninę naszych myśli i spraw i znaleźć drogę do Niego. A każdy ma swoją drogę. Pan daje każdemu odpowiednie znaki. Wzywa nas wszystkich, abyśmy i my mogli powiedzieć: Naprzód, «pójdźmy», chodźmy do Betlejem — na spotkanie Boga, który przyszedł do nas. Tak, Bóg wyszedł nam naprzeciw. Sami nie moglibyśmy do Niego dojść. To podróż ponad nasze siły. Ale Bóg zstąpił. Wychodzi nam na spotkanie. On przebył dłuższą część drogi. Teraz prosi nas: przyjdźcie i zobaczcie, jak bardzo was kocham. Przyjdźcie i zobaczcie, że jestem tutaj. *Transeamus usque Bethleem* — mówi Biblia łacińska. Chodźmy tam! Przekroczmy samych siebie! Stańmy się wędrowcami, podążającymi ku Bogu na różnorakie sposoby — zmierzając ku Niemu duchem. A jednak także drogami bardzo konkretnymi — przez liturgię Kościoła, posługę bliźniemu, w którym czeka na mnie Chrystus.

Posłuchajmy jeszcze raz Ewangelii. Jeden pasterz mówi drugiemu, dlaczego wyruszają w drogę: «Zobaczmy, co się tam zdarzyło». Tekst grecki mówi dosłownie: «Zobaczmy to Słowo, które tam się 'wydarzyło'. Tak, na tym polega nowość tej nocy: można zobaczyć Słowo. Albowiem stało się ciałem. Ten Bóg, którego nie powinno się przedstawiać na żadnym obrazie, gdyż wszelki obraz mógłby Go jedynie pomniejszyć, co więcej, zniekształcić, ten Bóg, On sam, stał się widzialny w Tym, który jest Jego prawdziwym obrazem, jak mówi św. Paweł (por. 2 Kor 4, 4; Kol 1, 15). W osobie Jezusa Chrystusa, w całym Jego życiu i działaniu, w Jego śmierci i zmartwychwstaniu możemy oglądać Słowo Boże, zatem tajemnicę samego Boga żyjącego. Taki jest Bóg. Anioł powiedział do pasterzy: «A to będzie znakiem dla was: znajdziecie Niemowlę owinięte w pieluszki i leżące w żłobie» (Łk 2, 12; por. 16). Znakiem Bożym, znakiem danym pasterzom i nam, nie jest budzący entuzjazm cud. Znakiem Boga jest Jego pokora. Bożym znakiem jest to, że On staje się mały; staje się niemowlęciem; pozwala się dotykać i prosi nas o miłość. Jakże my, ludzie, pragnęlibyśmy innego, imponującego, niepodważalnego znaku mocy Boga i Jego wielkości. A Jego znak wzywa nas do wiary i do miłości i dlatego daje nam nadzieję: taki jest Bóg. Ma moc, a jest Dobrocią. Zachęca nas, abyśmy się do Niego upodabniali. A stajemy się podobni do Boga, jeśli pozwalamy, by nas kształtował ten znak;

jeśli my sami uczymy się pokory, a przez to prawdziwej wielkości; jeśli rezygnujemy z przemocy i walczymy jedynie orężem prawdy i miłości. Orygenes, w myśl słów Jana Chrzciciela, upatrywał wyrażenia istoty pogaństwa w symbolice kamieni: pogaństwo to brak wrażliwości, oznacza ono serce z kamienia, niezdolne kochać i odczuć miłość Bożą. Orygenes mówi o poganach: «Pozbawieni uczuć i rozumu, przemieniają się w kamienie i drewno» (in Lc 22, 9). Chrystus jednak pragnie dać nam serce z ciała. Kiedy widzimy Jego, Boga, który stał się Dzieciąciem, nasze serce się otwiera. W liturgii Świętej Nocy Bóg przychodzi do nas jako człowiek, żebyśmy my stali się prawdziwie ludźmi. Posłuchajmy jeszcze, co mówi Orygenes: «W istocie, jaki pożytek miałbyś z tego, że Chrystus kiedyś przyszedł w ciebie, jeśli nie dociera On do twojej duszy? Módlmy się, aby przychodził do nas codziennie i abyśmy mogli powiedzieć: 'teraz (...) już nie ja żyję, lecz żyje we mnie Chrystus' (Ga 2, 20)» (in Lc 22, 3).

Tak, o to chcemy się modlić w tę Świętą Noc. Panie Jezu Chryste, który narodziłeś się w Betlejem, przyjdź do nas! Przyjdź do mnie, do mojej duszy. Przemień mnie. Odnów mnie. Spraw, abyśmy — ja i my wszyscy — przemienili się, z kamienia i drewna stali się żywymi osobami, w których Twoja miłość się uobecnia, a świat zostaje przemieniony. Amen.

Dzisiaj narodził się wam Zbawiciel

(Łk 2,1-14)

BŁOGOSŁAWIEŃSTWA BOŻEJ DZIECINY

ŻYCZY PROBOSZCZ

**Parafia Rzymskokatolicka
św. Jana Marii Vianneya
w Książenicach**

**Książenice, Al. E. Marylskiego 5,
05-825 Grodzisk Mazowiecki**

Kom.: 601-31-97-15

**E-mail: parafia@jan-maria-vianney.pl
www.bozia24.pl**

**KANCELARIA CZYNNA
w soboty
w godz.: od 9.00 do 10.00**

**REGON 146515188
Bank BGŻ BNP PARIBAS
35 2030 0045 1110 0000 0257 9190**

PORZĄDEK NABOŻEŃSTW

MSZA ŚW. W CIĄGU ROKU

NIEDZIELE I UROCZYSTOŚCI W CIĄGU ROKU

- GODZ. 8.00
- GODZ. 10.00 (Z UDZIAŁEM DZIECI)
- GODZ. 12.00 (SUMA W INT. PARAFIAN)

MSZE ŚW. W NIEDZIELE WAKACYJNE

- GODZ. 09.00
- GODZ. 11.00 (SUMA W INT. PARAFIAN)

MSZE ŚW. W TYGODNIU

- GODZ. 18.00 (W CZASIE KOLĘDY GODZ. 17.00)

NABOŻEŃSTWA ADWENTOWE

RORATY

- GODZ. 07.00 - WTORKI, CZWARTKI I SOBOTY ADWENTU

NABOŻEŃSTWA WIELKIEGO POSTU

DROGA KRZYŻOWA

- GODZ. 17.15 - W PIĄTKI WIELKIEGO POSTU

GORZKIE ŻALE

- GODZ. 17.15 - W NIEDZIELE WIELKIEGO POSTU

NABOŻEŃSTWA W CIĄGU ROKU

MAJOWE

- GODZ. 17.15 - CODZIENNIE

CZERWCOWE

- GODZ. 17.15 - CODZIENNIE

RÓŻAŃCOWE

- GODZ. 17.15 - CODZIENNIE

OFIARA CHRYSTUSA

MSZA ŚWIĘTA

Czym jest dla Ciebie ?